

G. Chaucer:

Povesti z romanja

Za mladino priredil I. E. Rubin -
Poslovenil dr. Ivan Lah

KAJ JE PRIPOVEDOVAL STUDENT IZ OXFORDA

Minila so tako štiri leta in hčerke ni bilo od nikoder. Rodil se jima je deček. Velika radost je zavlada po vsej deželi, kajti rodil se je dedič silnega bogastva, ki bo nekoč zavlada po očetu. Tudi Grizeldina lica so sijala od nove sreče, dasi so se ji na obrazu poznali globoki sledovi neprestane žalosti. Toda tudi ta njena sreča je bila kratka. Ko je bilo

v Canterbury

»Grizelda, ljudje niso zadovoljni, da bi ta otrok, ki izhaja iz tako nizkega rodu, kakor je Janiculov, zavlada za menoj. Zato te prosim, da ga pošlješ proč, kakor pred leti njegovo sestro, kajti naš

dečku komaj dve leti, je obvladala grofa zopet njegova temna strast nevere in sumničenja in zopet je sklenil, da podvrže svojo ženo kruti skušnj. Prišel je k nji in rekel:

rod je plemenit in le taki potomci morejo gospodariti nad ljudstvom.«

Grizelda je odgovorila, da rada stori vse, kar ukaže njen soprog in gospod in da je voljna vedno in povsod pokoravati se njegovi volji. V srcu pa je trpela neznozne muke, ki jih ni smela izdati ne s pogledom ne z besedo. Nezaupljivi in sumničavi grof je bil presenečen nad to veliko potrpežljivostjo in vdanostjo svoje krasne žene in jo je v svojem srcu na skrivnem vzljubil še bolj — toda ni se mogel odreči svojih zlobnih namenov.

Isti nečloveški vojak, ki je bil pred leti

odnesel Grizeldi njeno hčerko, je prišel tudi sedaj in vzel njenega sinčka, da ga odvede neznano kam. Grizelda je bila prepričana, da ga bo odnesel v smrt. Toda vojak dečka ni usmrtil, ampak ga je po zapovedi gospodarjevi odnesel s seboj v Bologno, da ga izroči grofovi teti, grofici Pavijski, da ga skrbno in nežno vzgoji, kakor je bilo zapisano v pismu, a da nikomur nikoli ne izda njegovega rodu in imena. Grof je vedel, s kako neizmerno ljubeznivo ljubi njegova žena oba otroka in je skrbno opazoval, ali bo pokazala kako nevoljo vsled njegovih krutih ukrepov, a opazil ni nič drugega, kakor da je Grizelda vedno enako ljubezniva in udana.

Prešla so leta in marsikaj je izginilo v pozabljenje, a ni izginila v pozabljenje boleost ljubečega materinskega srca, ki je bila tem večja, ker si ni smela iskati utehe ne v tožbah ne v potokih solza. In vendar je brezsrčni grof hotel skušati svojo ženo še enkrat. Njegovi hčerki je bilo tedaj že dvanajst let in v tistih časih, ko se je godila ta naša povest, se je smatralo, da so dvanajstletne deklice dovolj odrasle, da se lahko poroče. Grof Valter, kot mogočen mož in gospodar je imel dovolj vplivnih prijateljev, da je dosegel, da so mu preskrbeli pismo, ki je izgledalo, kakor da ga je bilo izdano od papeža, ki je v njem dovoljeval, da se sme grof ločiti od svoje žene in se poročiti z drugo ženo, ako to družinske in druge okolnosti zahtevajo. Poslal je sporočilo svoji sestri v Bologno naj pošlje domov njegovega sinčka in hčerko, ker upa, da ju je med tem že dobro in prav vzgojila. Prosil pa jo je, naj nikomur ne izda njunega imena, ampak naj reče, da se deklica vrača zato, da bo postala žena grofa Valtera.

In sestra je odpravila hčerko na pot v sijajnem spremstvu gospodov in gospej, oblečeno v dragocena oblačila in okrašeno z dragimi kameni. Ob strani ji je jezdil njen bratec, pravtako v svatovski obleki.

Med tem je prišel grof k svoji ubogi potprežljivi ženi in ji rekel:

»Grizelda, res je, da mi s svojo dobrotnostjo, resnicoljubnostjo in vdanostjo nad vse ugajaš, toda ljudje tako

visokega stanu, kakor sem jaz, morajo vpoštevati glas svojega ljudstva in ne smejo delati tako, kakor je njim ljubo. Moji podložniki glasno zahtevajo, naj si vzamem drugo ženo in tudi papež je dal k temu že svoje dovoljenje. Zato sem moral ugoditi svojemu narodu in že je na potu plemenita deklica, ki bo zavzela tvoje mesto. Moralo se je zgoditi tako, zato te prosim, da se vrneš nazaj k svojemu očetu.«

Grizelda, dasi strta od bolesti, je privolila v vse, kar je zahteval njen kruti a tako ljubljeni soproj. Ni ugovarjala niti z besedico, celo obraza na videz ni izpremenila. Žalostna se je vrnila v hišo svojega očeta, spremljana od dveh zvestih služabnic, a vsa ostala družina na gradu je za njo globoko žalovala. Na pragu svoje domače hiše je Grizelda odslovila dve služabnici in ju obdarovala z zadnjimi darovi, ki jih je bila vzela s seboj. Doma je začela živeti tako, kakor je živela poprej, nikoli ni delala očitkov ne sebi ne drugim, ni kazala niti užaljenosti niti nezadovoljnosti, in celo svojemu očetu ni dovolila, da bi v njeni prisotnosti godrnjal. Med tem pa so se pripravljali na gradu na slavnosten sprejem. Po daljnjih belih cestah je prihajal sprevod iz Bolonje, ki ga je vodil grof Pavijski, in v njem je prihajala navidezna mlada nevesta grofa Valtera, ki so jo po vseh mestih in vaseh radostno pozdravljali. Ob njej je jahal njen bratec v svatovski obleki. Ko se je slavnostni sprevod že približal in so brzi seli oznanili, da je že prestopil mejo grofovih posesti, je Valter poslal po Grizeldo, naj pride na grad. Rekel ji je, da jo prosi, naj bi ona vse pripravila za sprejem njegove neveste, ker ni nikogar, komur bi mogel zaupati to važno opravilo. Grizelda je prišla brez ugovora in je vršila svoje gospodinjske dolžnosti, kakor poprej in je kar lepše pripravila za sprejem, sama pa je bila v svoji navadni obleki, kakršno je nosila še, preden je postala grajska gospa in grofovska soproga.

Ko je prijezdila obdana od sijajnega spremstva krasna deklica, premlada nevestica, je bila vsa množica tako očarana od njene krasote in ljubeznivosti, da je popolnoma pozabila na svojo bivšo dobro in nežno gospo Grizeldo. Kajti ljudsk mnenje je tako, da se rado hitro izpreminja. Od vseh strani so prihiteli ljudje in glasno pozdravljali mlado gospo in se ji čudili in se ji klanjali, češ, da je to šele prava gospa, kakršna se spodobi za grofa Valtera. Pripravili so veliko

Berite Langerjevo povest „PES II. ČETE“. Dobite jo v Tiskovni zadrugi in vsaki drugi knjigarni.

gostijo in povabili mnogo gostov od bližu in daleč. Ko so vsi sedeli po vrsti okoli mize in sredi njih dražestna nevestica s svojim mlajšim bratcem ob strani, je grof Valter poklical Grizeldo, naj pride v svatovsko dvorano in pove, kako ji ugaja njegova nevestica. Grizelda je prišla in obstala na vratih, kot se spodobi oskrbnici hiše. Gledala je otroka in srce ji je burno bilo; rekla je, da še nikoli ni videla krasnejše deklice in da si želi iz vsega srca, da bi bila srečna.

Šele tedaj je bil grof Valter zadovoljen s svojo preizkušnjo. Objel je svojo zvesto ženo, ki je premagala v sebi največjo muko in jo stisnil v svoje naročje: povedal ji je, kdo je ta deklica in bratec, ki sedi poleg nje. Grizelda je onemela od neizmerne sreče in radosti. Vsi svatje so planili po koncu in se klanjali svoji presrečni gospe, ki je hitela kakor v omotici k svojima otrokoma, da ju po tolikih letih zopet vsa srečna pritisne na svoje srce.

Šele sedaj je razumela, da vse, kar se je zgodilo, se je zgodilo zato, da bi se grof prepričal, ali bo srečno prestala skušnjo. Res kruta je bila ta muka, ki jo je preživela, ko so ji odtrgali, kar je imela najdražjega, zato je bila tem večja njena sreča, ko je videla svoja dva otroka živa in zdrava. Grof Valter se je sklonil pred njo in jo prosil odpuščanja za vso veliko boleost, ki jo je prestala, in obetal je, da ji bo ves čas življenja skušal nadomestiti srečo, ki ji je bila odvzeta v teh letih.

Tako se je svatovska pojedina izpremenila v veselo svidenje matere z njenima otrokoma. Tako velika je bila radost presrečne Grizelde, ne le, ker ni izgubila ljubezni svojega soproga, ampak tudi zato, da sta ji bila vrnjena otroka v cvetu mladosti, zdravja in krasote: Objemala sta jo, kakor da se ne moreta naljubiti dobre mamice, nato so Grizeldo oblekli zopet v dragocena dvorna oblačila in posadili krono na glavo. Grof Valter se je od tega časa popolnoma izpremenil, dovolil je, da je prišel stari oče Grizeldin k njim na grad in so živeli poslej skupaj do smrti v neskaljeni sreči.

Dalje prihodnjč.

Danilo Gorinšek:

Petrovo kolo*

Peter, v naše kólo hódí,
prvi bodí, kolo vódi,
kolo naše starodavno,
kolo naše zmagoslavno!
Kolo gre iz Maribora,
pa zaraja brez odmora:
zday Ljubljana, Zagreb beli,
Sarajevo, Split veseli,
Cetinje in Skoplje carsko.

v Niš hitiš skoz plan vardarsko,
vse do mesta Beograda
raja naša četa mlada.
Peter v naše kólo hódí,
prvi bodí, kolo vódi,
naše kolo starodavno,
naše kolo zmagoslavno!
Kamorkoli, koderkoli —
kolo raja naokoli.
Bilo leto, bila zima —
kolo naše konca nima.
Bodi blisk in grom, neurje —
naše kolo gre skoz burje
s Petrom, ki pred nami hodi,
kolo v zlate dneve vodi!

*) To pesem je uglasbil Emil Adamič.

1. december

Tam, kjer sameva v vsej svoji tihoti razgaljeni Lovčen, tam, kjer se v belkasto in motno sinjino neba dvigujejo sence črnogorskih goličav in bridkotemna pesem guslarja bolešno odmeva od temnih skal, tam je izniknilo življenje našega vladarja. Visoko se je vzpel beli orel in nemirno zrl v skalovje, v katero so se divje zaganjali valovi vzburkanega morja.

Tja je segel krik in molitev srbskega naroda, odmev molitve, ki je moral skozi tisoč težkih zapahov.

In ko so stotisoči stiskali preteč pesti, so prinašali Karadjordjevići živ blagoslov, narodnemu testamentu. Bedna prošlost je zašla!

Vzplamtelo je novo življenje, visoka pesem domovini, saj sta se vrnila oče in sin, glasnika svobode in bratstva. Pa zavihral je balkanski požar in naš viteški kralj je dvignil svoj okrvavljeni meč, da je padlo Kumanovo, Lozengrad, Skoplje in Veles. Kakor sen je plaval pred svojimi četami v boj, in zrl na že davno s krvjo ožarjeno grudo, ki je srkala vase mladost in moč malega naroda. Njegovo življenje med četami je bilo neusahljivi vir ljubezni.

In zopet je zagrmelo! Rodila so se krutost, ljubezen, kri in solze.

Zastokalo je sleherno srce.

Oplazile so to zemljo krhke sence in opustošile njive ljubezni. Simbol nesebičnega naroda se je spustil v albanske gore, zapustil beograjsko zavetje, zavetje bridkosti in solz. Bila je to pot na goro — v tragedijo, kjer je bil ujet med traverze večno rušечеge se in vedno vstajajočega časa; bil je skeleč krik plemenitega iskalca iz kaosa in razdejanja človeškega življenja. Grozno skalovje in prepadi — vanje so krvavela srca srbskih mater.

Izplakano in s trnjem ovenčano prvo-decembersko solnce, je dalo vsemu jugoslovanskemu narodu jaz novega življenja in vstajenja!

In ko je v neizmerni ljubezni pripravljaj vedno in vedno, naprej in naprej svoji domovini boljše bodočnost, je v svojem vzvišenem delu padel kot junakmučenik za svete cilje svoje domovine. Zaplakala je domovina, bedna sirota...

Toda še preden so se posušile solze, še preden se je umirilo srce od silne bolesti in tuge je posvetilo novo, mlado solnce

— mladi kralj. Nova moč in upanje se je naselilo v naša skrušena srca.

To mlado, nežno solnce nam je zapustil naš predobri kralj, čuvajmo ga!

Bodimo z mladim kraljem, da se ne povrne več čas, ko je v tisočletnem robstvu ubogemu trpinu vzplamtela kri, ko je tujec z brezobzirno morijo zatrl vsako željo po svobodi.

Ne pozabimo, da je naša zgodovina od Matije Gubca pa do svetovnega požara, samo zgodovina trpljenja in gorja, solz in krvi! Dajmo z ljubeznijo kralju vse, kar imamo najboljšega, da s tem povečamo sijaj naše domovine.

Ne pozabimo na besede herojskega kralja, ki nam je zapustil sveto oporoko, iz katere veje vsa njegova ljubezen, ki se je s krvavečim srcem položil na oltar svoji ljubljeni domovini.

»ČUVAJTE JUGOSLAVIJO!«

Vinko Bitenc

O svetem Miklavžu

Vsako leto, otroci, pride dobri, težko pričakovani starček, z dolgo sivo brado z neba na zemljo, da vas obišče. Ponoči, ko sladko spite v svojih posteljah, se tiho približa, prav tiho, da vas ne zbudi in vam nasuje v nastavljene posode najrazličnejše sladkarije, igrače in druge lepe reči. Zastonj se trudite in si manete oči, da bi ne zaspali, za tonj strmite v polmrak spalnice in si govorite:

— Nočem zaspati, rad bi le videl, kako pride sveti Miklavž, kakšen je. —

Čakate, čakate, spanec vas pa navsezadnje vendarle premaga. Ko se zbudite, je že dan. Veseli planete pokonci, oči vam obstanejo na mizi, ki se šibi od darov svetega Miklavža. Ali je kaj lepšega za vas v letu kakor Miklavžev dan?

A kdo je prav za prav ta dedek, ki vam vsako leto prinaša toliko dobrega?

Povem vam; poslušajte!

Pred davnim časom sta živela v Patrasu, lepem mestecu na Grškem, dva mlada zakonca, ki sta se zelo ljubila. Možu je bilo ime Epifans, ženi pa Janina. Bila sta silno bogata. Prebivala sta v čudovito lepi palači, polni samega zlata in dragocenosti. Veselila sta se svoje mladosti in lepega, brezskrbnega življenja. Srečnejših ljudi ni bilo pod solncem. A njiju sreča je postala še večja, ko se jima je narodil sin. Dete je takoj v prvih

urah življenja pričelo kazati nenavadne znake modrosti, dobrote in usmiljenja.

Leta so tekla družini v neskaljeni sreči in ugodju. Mali Nikolaj je rasel v zadovoljnost svojih roditeljev, učil se je dobro in že kot deček slovel zaradi svoje pobožnosti in plemenitosti srca. Nenadno pa je prišla nesreča. V Nikolajev dom se je naselila bolezen in smrt. V nekaj dneh sta mu drug za drugim umrli oče in mati. Nikolaj je ostal sam; ogromno premoženje, ki ga je podedoval po roditeljih, ga ni moglo utolažiti v njegovi globoki žalosti. Tešil se je s tem, da je misli posvetil siromakom, ki jih je bilo tudi tedaj dosti na svetu. Največje veselje Nikolajevo je bilo takrat, kadar je mogel komu na skrivaj pomagati.

Nekega dne, ko se je vračal s samotnega izprehoda, je zaslišal iz hiše revnega soseda jok in vpitje. Hiša je bila last obubožanega plemiča, ki je imel tri mlade hčerke. Dekleta so morala težko delati, da so mogla preživeti sebe in nedobrega očeta, ki je zelo slabo ravnal z njimi. Jezila ga je revščina, pa se je znašal nad hčerkami. Ta večer je bil mož nenavadno razjarjen. Dekleta so jokala, jadikovala in klicala Boga na pomoč. Nikolaj je poslušal, pretreslo ga je v dno duše. Pohitel je domov, nabral zlata in draguljev ter vse skupaj zložil v majhen zaboj. Tega je lepo zavil, ga povezal in ko je legla noč na zemljo, je odhitel z njim k hiši svojega soseda. Tam je bilo že vse tiho in temno. Dekleta so izmučena pospala, tudi oče se je bil pomiril in zaspal.

Nikolaj je zapazil, da je eno okno samo priprto, baš tisto, kjer je spal gospodar. S trepetajočim srcem se je povzpел na okno, zlezal v sobo in položil zavitek neslišno ob vzglavje spečega. Nato je urno odšel in se podal k počitku.

Lahko si mislite, kakšno veselje je zavladovalo navsezgodaj v domu soseda plemiča! Od tistega dne se je bil nervozni sosed čisto izpremenil. Z denarjem in dragulji, ki so mu tako nepričakovano padli z neba, je dal popraviti hišo in se je z večjo ljubeznijo oklenil svojih hčerk.

Mnogim, mnogim je mladi Nikolaj na ta način pomagal. Skoraj vse svoje premoženje je razdal ubožnim ljudem. Kolikokrat se je vračal s svojih nočnih pohodov šele proti jutru, ves izmučen, toda vesel, da je mogel osrečiti siromake z darovi.

Iz mladeniča Nikolaja je postal učen mož, pozneje celo škof. Vse svoje življenje je posvetil ljubezni do bližnjega. Po smrti so ga povzdignili za svetnika. Nje-

gov spomin obhajamo šestega decembra.

Takrat pride sveti Miklavž na zemljo in deli dobrote vsem, ki se mu priporočajo.

Otroci! Pomagajte tudi vi bližnjemu, revnejšemu od vas, če ne z drugim, z dobro, toplo besedo. In lahko se zgodi, se v prečudni Miklavževi noči nenadno prebudite iz sna in uzrete okrog sebe vse polno svetlobe, nadzemskega bleska. Začutili boste dotik blagoslavljaljoče Miklavževe roke, ki bo vaši duši prinesla najlepši dar: ljubezen in usmiljenje do revežev.

Zalaz Marija:

Miklavževka

Miklavž po vasi hodi,
Miklavž, Miklavž,
in angel zlat ga vodi,
da najde tudi k nam.
On nosi zlata jabolka,
orehov zvrhan koš ima,
Miklavž po vasi hodi,
Miklavž iz nebes,
prinesel bo kamenček
in pa v škatli pet peres.

Miklavž otroke vpraša,
Miklavž, Miklavž,
kdaj je v nedeljo maša.
Miklavž vse dobre ve.
V nebesih okence odpre,
napiše v zlate bukve vse,
Miklavž pozna otroke,
Miklavž vse pozna,
če Mirko rad uboga
svet Miklavž ga rad ima.

Miklavž svetnik častiti,
Miklavž, Miklavž,
lepo znam jaz moliti,
Miklavž poslušaj sam,
kaj vse na pamet znam.
Moliti znam že očenaš,
da v pehar pomarančo daš,
poznam že abecedo
in štejem do sto,
kako pa kaj ubogam,
to atek povedo.

Miklavž pa vodi s sabo
še črnega moža,
Miklavž otrokom kaže,
velicga parkeljna.
Za pridne angelj pozvoni,
poredne parkelj polovi,
vse s šibo v koš poveže,
jezike jim poreže.
Če Mirko priden ti ne boš,
pobasal te bo parkelj v koš.
Miklavž po vasi hodi,

JUTROVČKI PIŠEJO

Dragi stric Matic! Izmed živali imam najrajši našo ljubo sivko. Pasem jo vsak dan, da se tako naje, da kar stoka. Daje nam obilo dobrega mleka, ki ga vsako jutro pijem preden grem v šolo.

**Gorenc Ana, uč. V. razr. osn. šole
št. Rupert pri Mokronogu, Kamnje 17**

Dragi stric Matic! Izmed živali se mi zdi najljubkejša muca. Pri nas imamo dve. Enkrat se poigram s to drugič z drugo. Vsaka se rada muza. Njena najtečnejša hrana je miška.

**Gorenc Franc, uč. IV. razr. osn. šole
št. Rupert pri Mokronogu, Kamnje 17**

Moja mucika. Moja mucika se kaj rada igra. Podnevi spi, ponoči pa lovi miši. In veste kje spi? V svoji postelji. Takole zaspil. Najprej leže v posteljo ali pa na solnce pred hišo. Potem pa začne prestiti. A kar na enkrat je ni več slišati in o njej ni ne duha ne sluha. Samo vidimo jo kako drži tačko na svoji glavi.

**Sadar Vendelin, uč. IV. a razr.
v Ljubljani**

Kako skrbim za živali, ki jih imam doma. V vodnjaku imam 29 ribic. Navlil sem jih v potoku, ki teče mimo naše vasi. Z bratcem sva vzela star koš in jo mahnila k mlinu ob potoku. V koš sva nadevala zelenja. Koš sva postavila v vodo h koreninam stare vrbe in pričela dregati med korenine. Ribice so preplašene pobegnile, nekatere naravnost v koš. Iz koša sva jih devala v lonec napolnjen z vodo. Ko sva imela v loncu več ribic, sva tekla domov in jih spustila v vodnjak, v katerem pa ni voda pitna. Ribice veselo plavajo po vodnjaku. Krmim jih z drobtinicami, za priboljšek pa jim vržem kakega črva. Rad imam moje ribice in jih gledam, kako veselo švigajo po vodnjaku.

**Miloš Požar, učenec IV. razr. 1. oddelka
šmartno v Rožni dolini pri Celju**

Ptičje dnezdo. Hudoben deček je izvedel, da imajo ptički na vrhu starega hrasta gnezdece. Splezal je na hrast, zmerom višje in višje in zdajci je res zagledal lepo majceno gnezdece, v katerem je ležalo pet mladičev. Deček je stegnil roko, da bi dosegel mladičev in jih spravil v svoj žep. Tisti mah se je pa veja, ki je bila trhla, pod njim zlomila

in deček je padel na zemljo. Potolkel se je, da je bilo joj. Še dan ni popolnoma zdrav. Toda zdaj ne bo nikoli več plezal po drevesih in preganjal uboge ptičke.

**Bojan Mlinar, uč. III. razr.
Primsko**

Jesen

Jesenski čas
je prišel do nas
in nas obdaril.
In gnezdo si zdaj že dela
mala veverica,
da bo pozimi lahko živela.
Tudi volk ni brez dela
išče si jela
za svoj brlog.
A ptički slovo so vzeli
na jug so odleteli,
da greje jih solnček toplo.

**Melink Gvido, uč. slov. razr.
Mozelj, srez Kočevje**

Dragi stric Matic! Živali moramo zato ščititi, ker nam dajejo mnogo koristi. Niti predstavljati si ne moremo življenja brez živali. Žival je pa prav tako občutljiva za nego in za bolečine kakor človek. Zato je tisti, ki trpinči živali največji surovež, zakaj uboga žival se ne zna braniti.

**Anton Gorenc, uč. V. razr.
Kamnje 17, p. št. Rupert pri Mokronogu**

Lisica in medved. Lisica je padla v globoko jamo, ki je bila polna vode. Premišljevala je, kako bi se rešila, v tem pride pa mimo medved. »Ali je dobra voda?« vpraša medved lisico. »Zelo dobra je,« je odgovorila prebrisana lisica, »le dol pridi in jo pokusi!« Medved je bil žejen in si tega ni dal dvakrat povedati. Ko se je v jami napil vode je hotel ven, pa ni mogel. Tedaj je rekla lisica: »Vzpi se po steni navzgor, jaz pa bom skočila na tvoj hrbet in bom tako prišla iz jame. Ko bom na varnem te potegnem iz jame!« Medved se je res vzel in zdaj je lisica z lahkoto prišla iz jame. Veselo se je zasmejala in odhitela v gozd. Medved jo je klical nazaj češ, naj mu vendar pomaga, kakor je bila obljubila. »Kakor si prišel v jamo, tako pridi tudi ven!« se je odrezala hudobna lisica in že je izginila v gozdu.

**Dušan Bonda, uč. I. razr. drž. real. gimn.
v Ljubljani, Krakovski nasip 10**

Ljubi stric Matic!

Šola se je pričela
jaz sem pa zbolela!
Teško mi je bilo
ko sem bila v izolirnici sama!
Pogrešali so me očka
bratec in mama . . .
»Pridi, pridi ljubi dan
ko spet pojdem k vam!«

Anica Sancin, uč. I. razr. gimn.
v Murski Soboti

Naša muca. Naša muca je imela v zgodnji spomladi, ko so bile noči še zelo mrzle, mlade. Ker je ponoči zmerom zunaj spala, je tudi tisto noč ostala zunaj in ker smo že vsi spali, nismo slišali njenega mijavkanja, ko je hotela v toplo kuhinjo s svojimi mladiči. Tako je ostala vso noč s svojimi mladiči pred vrati. Ko sem zjutraj vstala sem zagledala muco pred vrati in poleg nje so ležali mladiči. Trije so bili mrtvi, samo četrti je še kazal znake življenja. Moja mama, ki je sama velika prijateljica živali, mi je velela naj zavijem ubogega mladička v ogreto krpo in ga položim v še toplo posteljo. Tako sem tudi storila in glej, kmalu se je mladiček veselo pretegaval. Potlej sem spravila obe mucki pod štedilnik in stara muca je hvaležno predla. Tudi mlada mucica je pozneje pokazala svojo hvaležnost s tem, da me ni nikoli opraskala in ni nikoli ničesar ukradla, ker sva ji z mamo rešile življenje.

Iva Ule, uč. III. razr. mešč. šole
v Mariboru, Stritarjeva ulica 35

Danilo Gorinšek:

Miklavževa

Tika — taka, ura teče,
čakamo povsodi,
saj ne teče ura, — leze:
kje Miklavž še hodi!

Ej, Miklavž na vrata trka,
kjer otrok uboga,
a z grdavičem v pekel pojde,
kdor se vedno roga.

Kjer Miklavž molitev sliši,
tam on vodi brigo,
kdor pa se mu je zameril,
— mu pokaže figo.

Tika — taka, ura teče,
še je čas moliti:
Pridi k nam Miklavž, saj pridni
hočemo le biti!

Kako je mati ukrotila leva

V mesto je prišel cirkus. Zvečer je bila predstava razprodana. Med predstavo se je pa zgodila nesreča. Velik lev je skočil čez železno ogrado in zdirjal med množico. Vsi ljudje so začeli obupno klicati na pomoč in vsak je hitel k izhodu, da bi si rešil življenje.

Med bežečimi je bila tudi mlada mati z otročičkom na roki. V svojem smrtnem strahu je izpustila otroka. Tedaj je skočil lev k otroku in ga z zobmi zgrabil za oblekco. Ko je mati to zapazila, je tekla k levu, se vrgla na kolena in začela glasno kričati in rotiti leva, naj ne stori otroku žalega.

Lev je za trenutek obstal in se zagledal v klečečo ženo. Videti je bilo, kakor da razume njene solze in njene prošnje. Previdno je spustil otroka na tla in odhitel proti sredini cirkusa, kjer so ga pazniki spet ujeli in zaprli v kletko.

Osel in pes

Neki posestnik je peljal osla in psa skozi gozd v bližnjo vas. Osel je nosil na hrbtu velik hlebec kruha. Solnce je vroče pripekalo in posestnik je bil truden. Legel je v senco velikega hrasta in zaspal. Osel, ki je bil lačen, je začel jesti travo.

»Dragi prijatelj,« je rekel pes oslu, »prosim te, skloni se, da bom lahko dosegl kruh. Tako lačen sem!«

»Ne,« je osorno odvrnil osel, »pusti me, naj v miru jem! Gospodar se bo kmalu zbudil in ti bo dal kosilo!«

Komaj je osel izgovoril te besede, je pridirjal iz gozda volk in se zapodil proti oslu, da bi ga požrl.

Osel je v smrtnem strahu začel kričati in prositi psa, naj mu pomaga.

»Gospodar se bo kmalu zbudil in ti pomagal. Jaz moram misliti nase!«

Med tem, ko je pes govoril te besede, je volk popadel osla, ga zadavil in požrl.

Franjo Serajnik:

Muca

Muca naša beta
glej, tam v kotu ždi,
prede vsa vesela,
zraven sladko spi.

Mleko liže rada,
kot ves mačji rod,
njena ta navada
znana je povsod.

V noči črni hodi
v klet na mišji ples.
Pač ni karsibodi
mucek moj, zares!

Ptičke zalezuje
prav kot lovski tat,
dolgo v noč rad čuje
preden leže spat.

Čuvaj jo sovraži,
se za njo podi,
ker ga vedno draži
muca s krepeljčki.

Brčice si viha,
liže si rokav,
Srčnomilo vzdih
svoj »mijav, mijav«.

Križanka »Pes«

Vodoravno: 2. žitarica, 4. poganjajoča
semenka, 5. konjič, 6. snov za ulivanje,
7. ptica, 8. vodja črede, 9. ptičja past.

Navpično: 1. konj noči, 3. pribor, 4.
mesto v Banatu ob Dunavu, 5. prst, 6.
hrana živali v staji, 7. ptič.

Rešitev križanke »Jazbec«

Vodoravno: 1. krop, 5. predivo, 8. ro-
kavice, 9. otka, 10. oje.

Navpično: 1. krokar, 2. reka, 3. oda,
4. pivo, 5. prt, 6. vij, 7. očet.

Vprašanja za bistro glavice

1. Ob kateri reki leži Beograd?
2. Ob kateri reki leži Pariz?
3. Ob kateri reki leži London?
4. Ob kateri reki leži Berlin?
5. Ob kateri reki leži Rim?

Zlogovnica

Sestavi iz naslednjih 10 zlogov: al—
čin—ko—ne—nev—pe—po—re—tec —
vol 5 besed pomena: 1. posoda za peče-
nje, 2. glasbilo, 3. planinska cvetlica, 4.
gorstvo Evrope, 5. hlev, da bodo tvorile
začetne črke od zgoraj navzdol naziv
zmagovalca, končne od zgoraj navzdol
pa priznanje.

Listnica uredništva

Bogomir C. v Lj.: Vaših pesmic na
žalost ne moremo priobčiti, ker bi nam
zavzele preveč prostora.

Zagriški: Spis »Zgodba o kralju
Matjažu« smo na žalost prepozno pre-
jeli.

Ljubomir: S pesmicami smo že obil-
no založeni, zato jih ne moremo spre-
jeti.

Josip C. vel. P. p. Ž.: Prav lepo se
Vam zahvaljujemo za Vašo pozornost.
Na žalost sta obe pesmi predolgi in jih
zaradi tega ne moremo objaviti.

Darko P. dijak v Lj.: Smešnice nam
lahko pošlješ, saj nam jih zmerom pri-
manjkuje.

Milan P. iz Maribora: S pesmicami smo
obilno založeni in vas prosimo, da malo
potrpite.

Uganke iz zadnjih števil »Mladega
Jutra« so pravilno rešili: Anton in Ana
Gorenc, učenca v Kamnju 17, p. Št. Ru-
pert pri Mokronogu, Presečnik Jože,
dijak gimn. v Ljubljani, Zvonko Detela,
uč. mešč. šole v Šoštanjju, Stane Ja-
vornik, uč. V. razreda v Mariboru, Ko-
ritnik Boža, uč. VI. razr. v Mostah pri
Ljubljani.

SMEŠNICE

Mati: »Snoči sta bili še dve hruški v
shrambi. Kako je to, da je danes samo
še ena tu?«

Milček: »Snoči je bilo tako tema, da
druge hruške nisem videl!«

★

Tim in Tom se prepirata. »Ti bi mi
ugovarjal še tedaj, če bi ti rekel, da je
dvakrat dve štiri!« se razjezi Tom.

»Tega mi ti ne bi nikoli rekel, zakaj to
je resnica!« se odreže Tim.